

Mesaj 3

Etapa pe municipiu

Și înainte ca Ileana să înțeleagă ce are de gând să facă, își desprinse brațul, încălecă parapetul și coborî repede, printre stânci, până jos. Ținându-se cu mâna stângă de o piatră, se plecă foarte mult și prinse cartea. Îi privi repede titlul, apoi, cu greutate, sfâșiindu-și pantalonul, se cățăra din nou până la parapet și sări pe terasă. Ileana îl aștepta lângă sobă.

— Mi se păruse că-i pot ghici titlul, spuse el apropiindu-se și curățind cartea de alge. Și nu m-am înșelat. Privește: *Encore un instant de bonheur...* Dacă ai ști tot ce-mi amintește titlul acesta...

Ileana zări pantalonul sfâșiat și zâmbi. Ștefan așeză cartea pe un scăunel, lângă sobă, să se usuce și începu să-și scuture părul.

— Ce om norocos ești tu, începu ea deodată. Cartea asta o cumpărasem pentru tine. Voiam să ți-o dăruiesc de Crăciun. Dar mi-a fost teamă să nu vezi vreo aluzie și nu ți-am mai dat-o. Mi-a fost chiar ciudă pe tine, că ești prost crescut și aștepti să te caut eu cu telefonul, și aseară, m-am înfuriat pe tine și am zvârlit cartea de pe terasă. Nu-mi închipuiam că ai să o găsești chiar tu... Cred că e timpul să ne gândim la masă, adăugă ea repede, scuturându-și cu un gest bruscat buclele.

Sub șervet, Ștefan găsi o agendă minusculă legată în piele. Pe pagina de la 1 ianuarie 1942, Ileana însemnase: *Remember*, și subliniase de mai multe ori cuvântul.

Ploaia continuă toată după-amiaza. Către ora patru, pe ocean se lăsă o ceață subțire care estompă încet, încet, întreg golful. Nu se mai zărea decât o parte din țărmul Estorilului. Așezați unul lângă altul pe covor, lângă sobă, fumau amândoi, fără să se privească.

— ... îi spuneam și lui Biriș: de-atunci, simt necontenit o mare silă de mine însumi.

— Cred că e un lucru normal, îl întrerupse Ileana. Probabil că toți simt același lucru...

— ... Nu numai pentru că mi-a fost frică. Tuturor le este frică în fața morții. Dar am simțit cât de mult sunt legat de această viață de toate zilele. Aș fi fost gata de orice lașitate ca să mă pot bucura încă o dată nu de ce mi se păruse, până atunci, că e frumos și vrednic în viață — ci aș fi vrut să trăiesc ca să mă pot scărpinga la ceafă, unde mă mușcase cu puțin înainte o muscă rea, de cal, sau să-mi pot întinde încă o dată picioarele, care mi-amorțiseră, sau să mă pot șterge cu batista de sudoare pe față... De asta mă rugam în gând lui Dumnezeu să nu mă atingă brandurile în groapa aceea abia începută, în care mă chircisem când ne descoperiseră rușii... Simțeam atunci cât e de bine să trăiești...

— Mi se pare foarte normal, spuse Ileana.

— Probabil că așa suntem făcuți, noi toți. Dar parcă mi s-au spulberat de-atunci toate iluziile. Mă crezusem altfel. Crezusem că, cel puțin pentru mine, și moartea are o latură pozitivă: că orice moarte e un salt dincolo, în necunoscut, și oricât de mult am iubi viața, tot rămâne acest aspect pasionant al morții: că, prin ea, rezolvăm ceva, aflăm ceva: aflăm măcar dacă mai există ceva dincolo, sau reintrăm în neant. Biriș râdea; dar, îi spuneam, chiar acest neant este, într-un anumit fel, un răspuns pe care-l așteptăm de atâta timp aici, pe pământ. Așadar, oricum am privi-o, moartea rămâne totuși un fapt esențial, care ne angajează total... Dar, atunci, moartea mi s-a părut absurdă, fără absolut nici un sens. Un singur gând mă obseda: că am fost nebun, sau imbecil, să mă las antrenat într-o asemenea aventură, cerând să fiu trimis, voluntar, în linia întâi; că, dimpotrivă, ar fi trebuit să încerc totul ca să scap, să fug, să mă pun la adăpost... Gândul acesta de-atunci, din prima zi, când ne-au descoperit brandurile, nu-l mai pot uita. Mă trezește uneori din somn și mă simt umilit, pălmuit, scuipat în obraz. De-atunci, parcă am pierdut încrederea în mine...

— E absurd! făcu Ileana. Ai suferit și tu un șoc, ca toți ceilalți, în primele zile ale războiului. Dar o să treacă...

— Sper. Dar, deși am rămas după aceea aproape două luni pe front, n-a trecut. Mă îmbolnăvește. Mi-e silă de mine... Dacă-oi vedea și-oi vedea că nu trece, mă reîntorc... Mai ales acum, când situația se agravează mereu și e atâta nevoie de oameni...

Ileana întoarse brusc capul spre el și-l privi speriată.

— Ești nebun!

În clipa aceea se auzi soneria de la intrare și apoi câteva bătăi în poartă. Ileana se ridică repede și aprinse lumina.